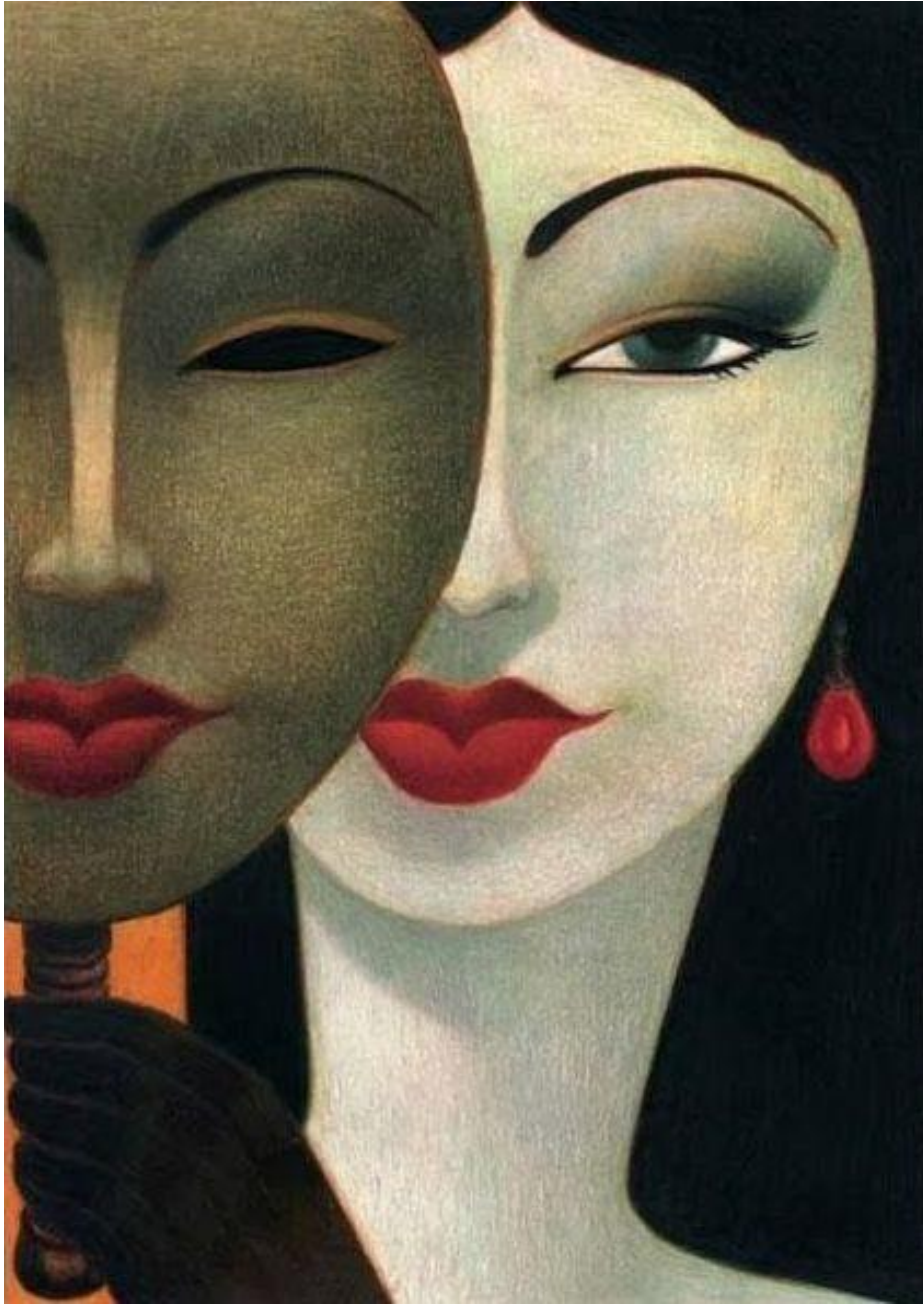

HƯƠNG ĐÊM

1.

Sống chung được hơn một năm thì tôi và Tầm quyết định chia tay. Cũng không có gì hệ trọng hay bi đát đến nỗi thù địch. Cả tôi và nàng đều ở tuổi quá ba mươi, đã trưởng thành và ít nhiều dạn dày trong tình trường không ràng buộc của trách nhiệm. Tự nguyện và tự do cho mọi lựa chọn của bản thân. Không đổ lỗi cho ai, không oán hờn số phận. Yêu nhau như đang yêu và cho nhau tất cả những xúc cảm, hạnh phúc trong từng giây phút hiện hữu. Ngày mai, như rồi sẽ

đến với nhiều hoàn cảnh của chính nó, chứ không phải là những ước hẹn trôi buộc đời nhau... Tầm giữ lại căn nhà đang ở, tôi thì dọn ra ngoài. Đơn giản, nhẹ hững và buồn tênh.

Khu chung cư cũ kỹ nằm lưng chừng trên ngọn đồi trọc. Năm nay mùa thu đến thật chậm. Đã giữa tháng mười mà mấy rừng cây thưa vẫn còn xanh lá thấp. Nhiều vùng trong tiểu bang lũ lụt, nước chưa kịp rút từ những cơn mưa của mùa bão bất thường phía biển đông. Khu chung cư chia từng cụm, mỗi cụm ba căn. Phòng tôi ở căn bìa tầng trên, nên được thêm cánh cửa sổ rộng bên hông. Mỗi buổi sáng từ đó, tôi có thể nhìn thấy sinh hoạt của một góc phố. Tôi bỏ lại hết đồ đạc cho Tầm. Thật ra phần lớn là do cả tôi và Tầm mua sắm chung. Nằm trên miếng nệm trơn trượt trên thảm, tôi chợt nghe lòng tha thiết một tay ôm. Nhớ Tầm bao nhiêu, tôi càng thấy thương thân phận mình bấy nhiêu. Không hiểu sao, tôi không tìm được một lý do nào đó để tự ái nổi lên, để quên Tầm dễ dàng hơn. Người đàn bà biết mình đẹp là người đàn bà để trái tim trên khung mắt và lý trí nằm trong ngực. Họ thở bằng niềm kiêu hãnh và bước đi bằng sự lãng quên. Là Tầm. Qua Tầm, tôi thấu hiểu tình yêu không chỉ đơn thuần là những rung cảm của trái tim và xác thịt. Tình yêu còn là chiếc áo khoác sắc màu lộng lẫy, cho những đòi hỏi của thói quen xã hội chung quanh. Có lẽ, thế hệ của tôi, cuộc sống vận chuyển bằng những ký hiệu của ngôn ngữ hơn là ý nghĩa bao hàm của nó chẳng? Tôi không có câu trả lời. Dễ hiểu, vì tôi đang dự phần, đang là nạn nhân.

Tôi biết mình cũng giống như bao nhiêu người đàn ông khác, tham lam và ích kỷ trong tình yêu. Trọn vẹn và tất cả, từ đầu ngọn tóc đến ngón chân, phải là của tôi, phải thuộc về tôi... Tầm là một ngoại lệ, trong nhiều ý nghĩa khác nhau. Khốn nỗi, tôi chỉ làm chủ và thấy Tầm tuyệt đẹp từ lỗ rún trở xuống. Điều này không phải để tôi coi thường và lãng quên nàng, mà ngược lại. Giá trị của sự thật bao giờ cũng tồn tại lâu dài hơn những điều giả dối, đái bôi. Tôi yêu thương và không quên được Tầm, ít nhất nàng vẫn còn phân nửa của đời sống thật. Con người của thế kỷ mới, chắc gì sự thật đã có trong giấc mơ?

Tầm có quá nhiều khuôn mặt cho đời sống, quá nhiều nhịp đập tham vọng trong một trái tim. Tôi chỉ là một dự phần quá nhỏ. Những giây phút ngắn ngủi của ngất ngây khoái cảm, chính là những giây phút chúng tôi sống hoàn toàn chân thật cho nhau. Nàng thật sự tước bỏ tất cả những khuôn mặt và trái tim ngừng đập những nhịp giả dối hằng ngày. Giây phút đó, những tiếng kêu nguyên thủy không lừa dối mới thật sự thuộc về nàng. Để rồi không quá hai mươi phút sau, Tầm lại trở dậy, mở cái laptop và di chuyển "con chuột". ' Click..! click..! ' những tiếng khô khan, dẫn Tầm vào thế giới con số "ma-quái " của thị trường chứng khoán. Như một nỗi đam mê cùng cực. Như một loại "cocain" thấm sâu vào huyết quản nàng. Tầm quên tôi ngay, nói gì những giây phút ngắn ngủi đó, so với những con số thị trường "stock". Con số ngự trị đời sống xã hội đã đành, ngày nay, con số ngự trị cả tình yêu và thể xác. Tôi lên tiếng phản nản, Tầm giả đồ câm điếc. Để rồi mỗi tháng nàng nhìn những con số báo cáo của ngân hàng, vui cười ngất ngưỡng và tận thưởng đêm đó với tôi, những giây phút dục tình ngút tận... Nhưng mặt đời sống rộng hơn mặt đêm, nên tôi và Tầm không có

cùng nhiều ước vọng. Vậy mà tôi vẫn thương nhớ Tầm, phân nửa thân người và phân nửa phần đời tiếc nuối. Vài tuần lễ sau, có người gặp Tầm đi chung với một thương gia lớn tuổi người Hồng-kông. Tôi mong Tầm sẽ tìm được những con số thích hợp cho lòng mình.

- Hi, chào ông. Chắc ông vừa mới dọn vào. Tôi tên là Kate, người láng giềng của ông đây.

- Chào cô Kate. Tôi tên Hiếu. Rất vui mừng được biết cô là người láng giềng của tôi...

- Cám ơn ông Hiếu. Tôi cũng hân hạnh được quen ông. Có điều tôi phải nhắc chừng trước, để ông khỏi phiền về sau này. Tôi có chú mèo đen giống Trung-đông, tên Titan, nếu có lạc qua phòng xin ông đừng khó chịu với nó. Tính nó hay lén lút, lang thang sang nhà hàng xóm.

- Cô đừng lo. Nếu Titan của cô ăn được cơm Việt Nam thì lúc nào tôi cũng đón chào nó mà.

Tôi vừa nói vừa cười xã giao. Kate thì cười ngất, cảnh cáo:

- Để rồi ông coi..! Gặp lại ông.

- Chúc cô vui vẻ.

Nỗi buồn và thất vọng chợt vơi đi, khi tôi khám phá ra người láng giềng sát vách là một cô gái da trắng thật trẻ và vui tính. Ít ra tôi sẽ có những ngày vui chờ đón trước mắt. Những háo hức để chạm mặt người con gái có đôi mắt xanh lơ và hàm răng cười tươi, đều như những hạt bắp trắng. Lần gặp đầu tiên mà tôi cứ nhớ mãi đôi má đỏ hồng và đầy lông măng của Kate. Chừng như cô gái ở nhà cả ngày hoặc có đi làm, cũng chỉ part-time. Thỉnh thoảng tôi mới thấy Kate rời khỏi nhà vào những buổi chiều cuối tuần. Vài lần tôi làm bộ tình cờ ra hiên vẫy chào. Nàng liếc nhìn, rồi quay vội đi, như chưa hề biết mặt, chuyện trò. Con gái Mỹ trắng, máu lạnh như tình, tình vội như mưa. Mà chẳng hề gì tôi, người mượn phòng mới tới. Kate làm cho một bar rượu "playboy" rất nổi tiếng trong thành phố. Con nhỏ ăn diện như người mẫu và rất hãnh diện về nghề nghiệp của mình.

Buổi chiều đi làm về ghé chợ, tôi mua thêm vài hộp thức ăn cho mèo. Đã mấy tuần rồi, tôi cứ mong con mèo Titan lạc qua phòng tôi kiếm ăn. Chắc chắn cô gái rất mê cuốn phim tình cảm dài nổi tiếng thế giới vừa chiếu khắp nơi, Titanic. Con người đang chìm vào cơn đói khát của sự lãng mạng, Titanic đáp ứng kịp thời nhu cầu thời đại này chăng? Với tôi, ngoài kỹ thuật vĩ đại và tốn kém hàng trăm triệu mỹ-kim cho những thước phim cho cảnh đắm tàu, chuyện tình đôi trai gái chẳng làm tôi xúc động chút nào. Một thứ bi kịch trường giả và đầy tính chất "cải lương"... Trên đời tôi sợ nhất là thần-lần và ghét nhất là con mèo cái. Xúi tôi làm gì cũng được, "lận" dao đánh lộn, ngủ bãi tha ma, nhưng kêu bắt con thần-lần thì tôi đành chạy trước. Không hiểu sao tôi ớn sợ cái làn da lạnh tanh và mềm mại của nó đến như vậy. Còn mèo, tôi ghét cay ghét đắng cái dáng điệu ỡng ẹo, làm bộ ngoan hiền đầy móng vuốt của nó... Nhưng ghét gì thì ghét, tôi cũng phải dụ cho được con mèo Titan sang nhà tôi ăn "vụng". Kế hoạch sẵn sàng, tôi chỉ thêm chút kiên nhẫn đợi chờ là đủ. Chiều hôm đó, tôi chẳng phải chờ lâu, nàng xuất

hiện thật dịu dàng, e lệ phía ngoài cửa sổ phòng tôi. Nàng không đen hết như Kate miêu tả mà nhiều đường viền trắng, vàng như loại mèo tam thể. Tôi lẹ tay khui hộp gan gà, bỏ vào cái chén nhỏ và kéo khung cửa sổ lên cao. Con mắt Titan cũng giống như chủ nó, xanh lơ. Chờ nàng ăn xong, tôi sẽ bồng qua trả lại cho chủ để có dịp rũ bụi hện hò.

Có tiếng gõ cửa. Chủ nhanh hơn tôi. Cánh cửa mở rộng trước mặt tôi là hai mẹ con người Á-châu, đưa con gái chừng bảy tám tuổi.

- Con Sue, mèo của con có lạc sang nhà chú không ?

Người đàn bà có mái tóc dài, khuôn mặt đẹp thật giản dị và yếu đuối.

- Xin lỗi ông, tôi đã vô ý để hở cánh cửa sổ. Ông là người Việt, tôi thấy họ ông mới dán ở hộp thư.

- Dạ phải. Chị gọi tôi bằng tên được rồi. Tôi tên Hiếu. Con mèo của cháu đang ăn trong nhà. Cháu tên gì ?

- Cháu tên Hà. Để cháu vào bồng nó về, sợ phiền chú.

- Mời chị và cháu Hà vào nhà, làm quen hàng xóm mới. Biết có gia đình chị người Việt, cũng mừng lắm. Dạ, chị tên gì ?

- Tôi tên Liên. Gia đình tôi ở căn cuối. Tôi phải về có việc, hôm nào rảnh, mời anh Hiếu sang chơi.

Hai mẹ con ôm mèo về, tôi đứng nhìn theo ngơ ngẩn. Khuôn mặt đẹp thanh tú, bình dị này, chừng như tôi đã gặp đâu đây. Tôi cố moi mọi ngõ ngách của trí nhớ. Quen vô cùng mà không nhớ từ đâu? Một lúc sau, nhìn lại chông bằng nhạc và sách báo trên bàn, tôi chợt nhớ ra khuôn mặt đẹp của người đàn bà vừa gặp. Hình bìa băng nhạc của một ca sĩ nổi tiếng, với giọng ca quyến rũ và nét đẹp thật bình dị, thanh tú. Đúng rồi, Liên có mái tóc và khuôn mặt thật giống người nữ ca sĩ mang tên của miền biển xanh cát mịn. Người ca sĩ tôi tương tự, từ tiếng hát lẫn dáng người... Tại sao mẹ con Liên lại sống trong khu chung cư rẻ tiền, cũ kỹ và không mấy an toàn này. Tôi lan man, tự hỏi.

Buổi chiều chợt tắt nắng thật nhanh. Tôi thấy lòng rộn rã với bao nhiêu sự tình xảy ra thoáng chốc, bất ngờ. Tôi muốn tìm một quán ăn, uống chút bia và ghé quán cà-phê nhâm nhi sau đó. Đêm sẽ đẹp vô cùng và nhiều mộng mị.

2.

Chị Hiền gọi điện nhắc tôi về mừng năm mới với gia đình. Mẹ lúc này không được khỏe, đi đứng khó khăn và thường hay nói nhảm. Tôi không hứa vì có thể phải trực ở sở làm, nếu không, tôi hện sẽ có mặt ở nhà trong dịp chào mừng năm mới. Chị hỏi thăm Tầm. Tôi nói, hai đứa không hạp nhau và đã chia tay. Giọng chị buồn buồn, an ủi tôi vài câu rồi hện gặp lại. Tôi biết mình đã làm thất vọng nhiều ở chị Hiền và mẹ. Bao nhiêu niềm ước vọng lớn lao của cả hai đều đặt vào tôi, đứa con trai duy nhất của gia đình. Tôi cũng đỗ đạt, bằng cấp đầy hoàng và có việc làm tương đối. Nhưng đời sống bản thân và tình cảm không làm cho hai người phụ nữ thân yêu nhất đời tôi an tâm. Đó là việc lấy vợ có con, làm chồng làm cha, và để mẹ tôi có cháu như bao nhiêu người thanh niên trưởng thành khác. Hơn ba mươi tuổi mà tôi vẫn lông bông, chẳng chịu đeo gông mọc rễ. Chuyện không cưới hỏi mà dọn vào sống chung, thì dù có nói, giải

thích thế nào mẹ tôi cũng không hiểu. Bà chỉ lắc đầu buồn bã, thờ dài rồi nhìn băng quơ vào khoảng quá khứ vô hình... Mười giờ rưỡi, tôi định nằm đọc một tạp chí mua dài hạn vừa mới nhận, thì lại có tiếng gõ cửa hồi hả. Ngạc nhiên, ai lại tìm tôi giờ này. Bên ngoài là con nhỏ Kate. Mặt mày hơ hải, nó ngượng ngùng nói nhanh:

- Xin lỗi Hiếu, phải làm phiền ông... Tôi... tôi có chuyện rất cần ông giúp đỡ. Mong ông đừng nói lại với bất cứ ai điều này, tôi cảm ơn ông nhiều lắm.

- Kate hãy vào trong nhà và cứ yên tâm, tôi không hở môi đâu! Mà Kate cần tôi giúp đỡ điều gì?

Nàng bước vào, khép cửa và nhìn tôi thật lâu. Tôi ngửi thấy mùi rượu trong giọng nói của Kate:

- Tôi đang cần gấp số tiền... Cần lắm, tôi có thể chết được... Nếu Hiếu có thể giúp cho tôi một trăm đô-la ngay bây giờ, tôi sẽ... Tôi sẽ trả lại sau này hoặc Hiếu muốn giải quyết tình dục với tôi cũng được.

Bất ngờ, tôi ngây người nhìn đứa con gái da trắng. Kate để nhìn và thân hình thật hấp dẫn. Nhưng lúc này, tôi thấy ái ngại rất nhiều. Kate đưa tay nhìn chiếc đồng hồ dạ quang rẻ tiền.

- Còn một giờ nữa là tôi phải đi với số tiền đó. Tôi biết ông thích tôi lắm... Nhưng nếu ông không muốn, tôi sẽ đi ngay và tìm người khác vậy...

Không chút háo hức, nhưng tôi chợt nghĩ đến bộ mặt của tên thương gia già Hồng-kông hôn lên mắt môi của Tâm.

- Tôi có tiền, có đủ một trăm tiền mặt.

Tôi trả lời thật nhanh và đi vào trong. Kate theo tôi, không nói thêm gì. Vào phòng ngủ chưa kịp tắt đèn, Kate đã bắt đầu cởi ngay quần áo. Tôi còn loay xoay thì nó đã nằm sấn trên giường. Hai vú Kate vung tròn và căng cứng, mình mẩy đầy tàn nhang và nhám lông con. Kate yêu cầu tôi sờ vú nhẹ tay, không được bóp mạnh, vì nó mới "độn silicon" cách đây mấy tuần. Tôi càng cụt hứng hơn khi miệng nó vẫn còn nồng mùi rượu. Kate tìm mọi cách kích thích tôi cho nhanh, cho xong chuyện. Rồi tắt cả cũng tới nơi, cũng xong phần đổi chác. Trong đời tôi, chưa bao giờ có lần làm tình nào cảm hứng nghèo nàn và chán chường đến như vậy. Kate cầm tiền ra khỏi phòng, tôi vẫn còn nằm nghĩ ngợi không đâu. Tại sao tôi lại không từ chối ngay từ đầu, những chung chạ xác thịt giả dối và ghê tởm này. Tôi chợt thờ dài trong nỗi cô đơn cùng tận...

Không quen chăm sóc người bệnh, tôi lúng túng nhìn chị Liên thêm thiệp trên giường. Mặt tái xanh, hằn nét chịu đựng và trán chị rịn ướt mồ hôi. Bé Hà ngồi bên giường nước mắt tuôn tràn, tập trung hết sức xoa tay mẹ, như đã quen, đã lặp lại nhiều lần. Tôi nghĩ đưa chị đi bệnh viện, nhưng chị đều lắc đầu. "Quen rồi. Chịu đựng chút sẽ qua thôi", chị cố gắng thì thào. Cũng may chiều nay tôi về sớm. Chưa kịp lên nhà thì bé Hà đã chặn lại và cho hay mẹ nó ngất xỉu dưới sàn nhà. Tôi đỡ chị Liên lên giường, lấy thuốc cho chị uống theo lời hướng dẫn. Nửa giờ sau khuôn mặt chị giảm đau dần và thiếp đi. Tôi ra dấu cho bé Hà ra phòng ngoài, để yên cho chị ngủ lấy sức. Bây giờ tôi mới ý thức được mùi dầu nóng

bay nông chung quanh. Trên bàn cơm nước còn lờ đờ, tôi hỏi bé Hà. Con bé lắc đầu không đỏi. Tôi cũng bồn chồn đầy bụng.

- Mẹ bé Hà bệnh gì và lâu chưa?
- Bé Hà không biết. Nhưng đôi khi mẹ ngất xỉu làm Hà sợ!
- Rồi ba của bé Hà đâu, chú không gặp?
- Ba Hà ở gần đây lắm. Nhưng ba có mẹ và em bé khác. Lâu lâu ba mới ghé thăm con.

Giọng nó nhẹ và buồn. Tôi chột thờ dài, đầu óc trống rỗng. Chính những điều này mà tôi không muốn có trách nhiệm, trước khi bước vào sự ràng buộc của hôn nhân. Nó không chỉ dừng lại cuộc sống của hai cá nhân, mà là nỗi ám ảnh đau đớn cho tuổi thơ. Đứa trẻ sẽ trở thành người lớn, cưu mang bao nhiêu niềm oán hận trong lòng. Nó không có tình thương thì lấy gì ban phát. Một đời nổi hai, từ hai nổi tiếp biết bao nhiêu thế hệ buộc chặt ước mơ với chính nỗi oán hận của mình. Xã hội ghẻ lạnh và tình người mang nhiều dấu ấn của sự hận thù quá khứ. Đôi mắt ngây thơ của bé Hà không có cái nhìn tinh khiết của tuổi thơ. Tôi không muốn mình đóng góp vào thế giới đầy văn minh vật chất và thiếu vắng tình yêu này. Đã quá đủ, cần phải giảm bớt đi nhiều. Dưng không tôi buồn bực và oán trách cuộc đời. Nhìn thấy hoàn cảnh mẹ con chị Hà, hay khi nhìn khuôn mặt vật vã, chịu đựng của chị Liên. Khuôn mặt của chị trong cơn đau thêm đẹp nào nùng... Tôi định đứng dậy trở về phòng, nhưng lại thôi. Bé Hà đang ngồi yên tâm bên cạnh tôi coi chương trình hoạt họa trên màn ảnh truyền hình. Thấy tôi không hỏi gì thêm, nó cũng không màng kể lể. Trẻ con ở đây, trong thế hệ này còn biết dè dặt hơn cả tôi. Chúng nó khôn ngoan và lớn rất nhiều hơn trước tuổi. Buổi chiều tắt nhanh, đêm vờn rộng cánh tay ngập tràn bóng tối.

Tôi giật mình tỉnh giấc. Không biết tôi đã thiếp đi tự bao giờ. Bên tay tôi bé Hà cũng đang ngủ ngon. Tiếng động vọng ra từ trong phòng chị Liên. Tôi nhẹ tay đỡ đầu bé Hà xuống sofa, chưa kịp đứng dậy thì đã thấy chị Liên bước ra khỏi phòng. Thấy tôi chị gượng cười nhẹ. Trông chị tỉnh táo và có thần sắc. Tôi bồng bé Hà vào trong giường, trở ra thấy chị đang lui cui bắt ấm nước.

- Phiền anh Hiếu nhiều quá. Đồ ăn còn nguyên, anh đã ăn uống gì chưa ?
- Chị đừng lo. Chị Liên thấy thế nào, khỏe hẳn chưa chị ?
- Bệnh lâu rồi anh à. Tỉnh thoảng nó trở chứng, uống thuốc và chịu đựng một chút thì cũng qua thôi... Anh Hiếu uống chút trà hay cà-phê sữa cho ấm.
- Chị cho tôi ly cà-phê sữa, ít cà-phê nhiều sữa... Chỉ có hai mẹ con như vậy, xảy ra chuyện gì thì nguy hiểm quá.
- Quen rồi anh...

Chị Liên bỏ lững câu nói, khuấy ly cà-phê cho tôi và tách trà cho chị. Mùi trà quện lên thơm nhẹ. Tự dưng tôi thêm một ly trà hơn. Khuôn mặt mệt mỏi của chị trong đêm đẹp lạ lùng. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, tôi nhìn thấy một người đàn bà đẹp thật xa vắng, chiêm ngưỡng. Không một vết nhăn đục, không một thoáng chiêm đoạt. Tôi biết lòng mình đang rung động như mái tóc dài biếng chải, buông lơ trong những phát phơ tình cờ. Ngụm cà-phê nóng làm tôi dễ chịu và tỉnh hẳn. Tôi và chị ngồi yên lặng, băng quơ. Tách trà nóng cũng

giúp chị Liên tươi tắn hơn. Vài lần ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Chút ngượng ngùng, chút xót xa.

...Lớn hơn tôi bốn tuổi, chị lấy chồng lúc tuổi hai lăm. Chị Liên sinh khó ngay đừa con trai đầu lòng. Hai mẹ con đều trải qua cơn thập tử nhất sinh. Nhưng chỉ được vài năm sau thì đừa bé bỏ chị ra đi. Chị buồn da diết, còn anh ấy thì bảo lỗi tại chị sinh khó, làm đừa bé không khỏe mạnh, chết non. Hơn năm sau, chị có thai lần nữa. Khốn khổ thay, chị lại sinh khó. Để bảo vệ đừa nhỏ và cứu chị trong cơn hiểm nghèo, bác sĩ phải cắt hẳn tử cung của chị. Vĩnh viễn chị sẽ không còn sinh sản được nữa. Bé Hà là đừa con gái duy nhất và cuối cùng của vợ chồng chị. Đã vậy, sau khi mổ, tuy cứu mạng sống nhưng chị mất sức hoàn toàn. Mấy tháng sau khi sanh, chị Liên mới đi đứng lại tương đối bình thường. Không khí gia đình bắt đầu nặng nề, lẩn tránh. Chồng chị thường vắng nhà, chơi bời nhậu nhẹt và khi về nhà chỉ nhìn quanh thờ dãi. Không đủ sức đi làm, nhưng không được chúng nhận mất sức lao động, chị lại thêm gánh nặng gia đình. Công việc làm của chồng những năm đó lêu bêu, kinh tế nước Mỹ khó khăn, nạn thất nghiệp trầm trọng. Nay làm mai nghỉ, không chừng. Nỗi lo lắng bao trùm không khí gia đình chị vốn đã buồn tênh. Đến một hôm anh nói với chị rằng, vợ chồng tạm thời ly dị, chị và bé Hà sẽ được hưởng trợ cấp của chính phủ theo diện không chồng phải nuôi con nhỏ. Như vậy sẽ đỡ gánh nặng cho cả gia đình. Trên mặt giấy tờ thôi, còn bên trong vẫn tình nghĩa vợ chồng. Nhiều người đã làm như vậy. Đợi khi con lớn, hợp thức hoá lại quan hệ vợ chồng, không khó gì. Chị đồng ý ngay. Giải pháp chồng muốn, vãi lại, thuận lợi cho mẹ con chị trong lúc ngặt nghèo này... Mấy tháng đầu anh ấy thăm mẹ con chị thường xuyên. Rồi thưa dần, vài tuần, cả tháng. Không đầy năm sau, anh ấy lập gia đình và có đừa con trai với người đàn bà khác. Mẹ con chị vẫn còn sống nhờ tiền trợ cấp và chị uống thuốc mỗi ngày, vào bệnh viện mỗi tháng. Không ngờ có một ngày chị lại trở thành một thứ "nô lệ mới" trong cái xã hội cực kỳ văn minh tiến bộ và đầy nhân phẩm này..!

Giọng chị chậm rãi, đều đặn và hờ hững như không. Đã quen rồi cảm lặng. Đã chai lì những xúc cảm trong lòng. Tôi nuốt từng ngụm cà-phê khó khăn, chua xót.

- Sự thật đơn giản có vậy. Anh Hiếu có coi thường mẹ con Liên cũng đành chịu thôi... Liên còn chống chọi vượt qua những cơn đau, không phải chỉ nhờ những viên thuốc mà còn vì bé Hà. Nó còn quá nhỏ để mất cha và luôn cả mẹ.
- Chị Liên đừng nói vậy. Mỗi người một hoàn cảnh, một cuộc đời. Tốt và xấu của con người không lệ thuộc vào những hoàn cảnh rủi may. Tôi luôn quý trọng và yêu mến sự thật, cho dù nhiều lúc không phải là điều hoàn hảo nhất.
- Cảm ơn anh Hiếu... Mong anh sẽ giữ được mãi mãi điều tốt đẹp này trong lòng.

Đêm đã khuya, thoáng lạnh. Cả tôi và chị đều không muốn cúi nhìn đồng hồ, lãng quên nhịp thời gian. Ly cà-phê mang lại cho tôi nhiều cảm kích. Kể xong cho tôi, như trút hết bao nỗi đớn đau trong lòng, chị phấn chấn hẳn lên. Nhìn chị, chừng như tôi không còn thấy cơn đau vật vã đến ngất xỉu, mà chị đã chịu đựng vừa qua. Tất cả đã trôi xuôi theo dòng định mệnh giữa đời. Như có không mờ

ảo, như thật giả vô hình... Đêm càng sâu, khuôn mặt chị càng thêm đẹp. Chợt ngược lên, chị Liên bắt gặp đôi mắt tôi đang nhìn chị đắm đắm. Ánh mắt chạm nhau như lượng trời trữu nặng, vô biên. Tôi biết mình phải chào chị ra về. Chị biết đến lúc phải tiễn tôi ra cửa. Cuộc đời luôn rộng mở, nhưng những vô tình, đôi khi khép chặt những tấm lòng.

Cánh cửa hé mở nhỏ. Khoảng cách giữa tôi và chị không quá một tầm tay. Khuôn mặt chị mơ hồ, thanh thoát. Tâm hồn tôi chợt vời vọi thương yêu. Bàn tay tôi muốn đưa lên, vuốt ve mái tóc buông dài suốt bờ dĩ vãng. Ánh mắt chị nhìn tôi tha thiết nỗi xúc cảm không thể thành lời. Tôi khẽ chào chị. Cánh cửa khép lại. Tôi đi dọc hành lang nghe tiếng thờ dài tôi nhẹ nhàng trong ngực và thoảng đâu đây, môi mắt chị thơm ngát hương đêm.

3.

Đi ăn trưa về, tôi nhận được voice-mail của Tầm nhắn cần gặp tôi chiều nay sau giờ làm. Tầm không nói lý do. Tôi gọi lại chỗ làm và nhà Tầm, chỉ có máy nhắn tin. Chắc phải có chuyện thật khẩn cấp và hệ trọng. Tôi không chịu nổi nhưng biết rõ tánh Tầm. Tham vọng và rất nhiều tự ái. Hôm chia tay, không nói ra, nhưng qua ánh mắt của nàng tôi biết là lần chia tay cuối cùng. Tôi cũng không có gì luyến tiếc. Dường như đã hết mọi cố gắng. Dường như đã cạn rồi ngôn ngữ cho nhau. Trong tình yêu, sự ghê gớm nhất của cuộc chia ly không phải là lòng oán giận, mà là sự dửng dưng. Tự ái của sự oán giận không đẩy tình yêu hoàn toàn lùi vào bóng tối. Chỉ là lớp sơn thỏa mãn dễ tróc lên, lộ mọi nỗi tuyệt vọng của những hờn ghen. Người đàn bà không thể quay lưng với tình yêu, họ chỉ lẩn tránh sự lệ thuộc đầy thói quen của chiếc bóng. Tầm có quá nhiều lệ thuộc của những thói quen đời sống, vật chất và nhu cầu.

Cuối tháng mười, trời tối thật nhanh và trở lạnh bất thường. Căn phòng Tầm không có ánh đèn. Nhìn đồng hồ, tôi đến rất đúng giờ. Tầm chưa kịp về hay còn trong chỗ làm, nhìn lại lần nữa những bảng biểu đồ thị trường chứng khoán vừa đóng cửa chiều nay. Thất vọng vì những triển dốc. Yêu đời vì những đỉnh cao. Tôi vẫn đưa tay gõ cửa như một thói quen, hờ hững.

- Anh Hiếu phải không. Vào đi anh, cửa không khóa.

Rõ ràng là giọng của Tầm. Căn phòng tối lờ mờ, tôi thấy bóng Tầm trong bộ đồ ngủ màu trắng lụa. Tôi hỏi Tầm để đưa tay mở đèn. Tầm ngồi co ro, để cảm trên hai đầu gối chụm lại như đứa con gái nhỏ vừa có cuộc tình lỡ, thoáng qua. Ánh đèn soi khuôn mặt Tầm ủ rũ, tâm sắc thất lạc.

- Tầm đang bệnh? Trông em tiều tụy, xanh xao quá.

- Em không có bệnh gì đâu... Nhưng em không muốn sống nữa đây!

Rồi Tầm ôm mặt khóc nức nở. Tôi ngồi xuống bên Tầm, đỡ hai vai nàng, hỏi nhanh:

- Có chuyện gì xảy ra? Tầm nói anh nghe đi.

Mùi dầu gội đầu quen thuộc từ tóc Tầm tỏa ra thơm nhẹ. Nàng gục đầu vào vai tôi, như phản xạ tự nhiên, buông thả. Dễ dàng phán đoán, dễ dàng nói từ

khoảng cách xa nhưng có ai phân biệt ghét thương trong tầm tay ấm. Tôi cũng như bao nhiêu người đàn ông khác, quên ngay đối xử của Tầm trong những ngày qua. Nước mắt mặn và trong của người đàn bà đẹp là một thứ vũ khí, một loại độc dược ngọt ngào nhất của bao nhiêu trang tình sử. Biết vậy, mà đành chịu vậy mỗi khi. Cũng may Tầm ít nước mắt, nên tôi cũng không phải chịu đựng cảnh mũi lòng dài lâu. Nàng chùi nhanh nước mắt, ngược nhìn tôi ánh mắt đấng cay, thảm hại. Qua đôi mắt ấy, tôi biết Tầm đang ngập đầy tủi nhục và hờn căm. Tôi hiểu mình cần phải lấy lại khoảng cách cần thiết của tấm lòng. Lắng nghe và đương đầu trong những nghịch cảnh cần thiết. Xúc cảm chỉ là kết quả của sự nông nổi thói thường, không đáng tin cậy.

- Không phải chỉ mình em, mà nhiều người đàn bà khác nữa, đều bị hấn lường gạt. Cả tình lẫn tiền. Thật là hổ thẹn và đáng đời cho hạng đàn bà con gái như em...

- Tầm nói đến người bạn thương gia Hồng-kông, thường đi chung với Tầm.

Tôi hỏi thật thận trọng. Bắt đầu câu chuyện không đầu không đuôi, thường là dấu hiệu sắp bùng nổ của người đàn bà, của Tầm.

- Thăng cha già khốn nạn đó, chớ bạn gì. Hấn làm quen với Tầm trong một cái seminar của hãng e-Trade. Có đầy đủ giấy tờ chứng nhận hấn là đại diện một công ty mua bán thị trường 'stock' lớn nhất nhì Hồng-kông. Hấn tìm mọi cách để Tầm mở trương mục và mua bán 'stock' qua công ty của hấn. Tuần lễ đầu, lời hơn hai chục ngàn. Dễ dàng, tiền bạc kiếm vào như trở bàn tay... Không hiểu ma quỷ dẫn đường thế nào, em trút hết tiền bạc để dành vào trương mục của công ty hấn. Kể cả cái xe Volvo mới vừa trả xong tháng trước. Hấn biến mất. Giấy tờ giả, công ty ma. Nhờ luật sư truy tố, không biết hấn ở đâu, chính quyền cũng đành chịu. Không làm gì hơn được, chỉ biết điền đơn để đó thôi.

Tôi lắng nghe, ngạc nhiên nhiều hơn thương cảm. Một người như Tầm mà bị lường gạt về lãnh vực "xương máu" của mình. Tôi có thể hiểu và cảm thông an ủi trong mọi hoàn cảnh đau buồn, thất vọng của người thân chung quanh. Nhưng tôi lại rất vụng về khi phải đề cập đến mọi giao cảm đối với những con số. Tôi không có duyên phận và chung đường với nó. Nên tôi chỉ biết yên lặng, chờ đợi. Hèn gì, tôi sực nhớ ra, đã không thấy chiếc xe Volvo S70 màu xanh đậm đậu trước nhà thường khi.

- Bây giờ em không biết phải làm gì. Món tiền mượn được cuối cùng đã thanh toán hết cho luật sư. Không xe, lại phải làm thêm job ban đêm... Không còn ai để em than oán, nên đành gọi anh. Anh đừng giận Tầm...

- Xui rủi, không giúp đỡ ai nữa giận Tầm. Anh có thể giúp gì, Tầm cứ nói.

- Nhờ anh cho Tầm mượn tạm mười ngàn mua tạm chiếc xe, đi làm. Tầm sẽ trả mỗi tháng. Trong vòng một năm em hứa sẽ trả lại hết cho anh.

Tôi nhớ lại cái trương mục rỗng trơn của mình trong mấy tháng qua. Mỗi thứ mỗi sấm, cơm hàng cháo chợ từ khi dọn ra ngoài. Tuần nào xong tuần đó, tháng nào sạch tháng đó... Tôi bất chợt nhìn khuôn mặt Tầm. Đẹp vô cùng trong nét muộn phiền. Có lẽ, người đàn bà đẹp nhất là những lúc buồn bã, yếu đuối. Nhất lại là những người đàn bà đẹp như Tầm. Ánh mắt chạm nhau. Lặng yên, rung động. Tầm ghi mặt tôi hôn lên môi, quỵện đầu lười thật sâu, cuồng nhiệt. Mọi vật

chuyển động, hưng hực. Tầm như dồn nén mọi uất ức, tràn ngập, vỡ bờ trong cơn xúc cảm thể xác. Thân thể nàng trắng ngần, mịn màng với hai bờ ngực nhỏ đầy, xinh xắn... Tôi chợt nhớ đến hành lang vắng lạnh dọc theo căn phòng tôi ở. Tôi chợt nhớ đến thân thể nhám lông con và hai vú độn 'silicon' to lớn của đứa con gái Mỹ. Trong căn phòng tối lò mờ, tôi ngửi có mùi hương trà thoang thoảng đâu đây. Tôi đẩy Tầm ra, bật ngồi dậy. Tất cả bất chợt, ngỡ ngàng. Căn phòng và Tầm nằm sẵn sàng, chờ đợi như tấm gương soi phía sau cả đoạn đời tôi dĩ vãng. Tôi không thể nhìn lại để đi lùi. Tôi không thể suốt đời làm nô lệ cho những xúc cảm của quá khứ. Thôi tôi ơi, hãy để những ngày ấy lụi tàn...

- Anh không muốn, Tầm đừng thắc mắc... Anh để lại chiếc xe, ngày mai sẽ trở lại ký giấy chủ quyền cho Tầm. Anh đón xe bus, Tầm không cần phải đưa.

Thời gian nhẹ tênh, trôi ngược. Tôi đi dọc con đường, thư thả về một nơi đã định. Gió se sắt lạnh, phả lên khuôn mặt tôi nỗi cô-đơn-hạnh-phúc vô cùng. Dưng không tôi thêm một tách trà, một bàn tay gầy guộc, xanh xao. Có chút hương đêm loang tỏa, băng khuâng trĩu nặng những con đường dẫn bước chân theo. Chùng như có cửa sổ nhà ai quên khép khung che, để vệt đèn khuya soi lệch một góc đời...

Nguyễn Vĩnh Long